

[Miljøministeren]

Det må også præciseres, at instituttet vurderer de 208 stoffer forskelligt. For nogle findes der tilstrækkeligt bevis for kræftfremkaldende effekt på mennesker, og for andre stoffers vedkommende er der kun en såkaldt lavere grad af sandsynlighed for en sådan effekt. Det fremgår også af bemærkningerne til forslaget.

Det drejer sig altså om vidt forskellige stoffer, der anvendes vidt forskelligt og i forskellige mængder. Det er derfor spørgsmålet, om en generel mærkning af alle disse stoffer er en hensigtsmæssig regulering til beskyttelse af befolkningen. Det er klart, at mærkning i en lang række tilfælde er hensigtsmæssig. Det vil jeg vende tilbage til.

Først vil jeg give nogle eksempler, hvor mærkning næppe er et egnet reguleringsmiddel. I stedet må foretages en sådan regulering, at risiko slet ikke opstår. Som det vil fremgå, er der da også i vidt omfang truffet eller overvejet sådanne andre forholdsregler. En række stoffer er udbredte i vore omgivelser, f.eks. kadmium og PCB. Her er en anvendelsesbegrænsning den eneste måde at beskytte befolkningen på, og en bekendtgørelse i denne retning er på vej. Et andet eksempel er svampegift, som optræder som forurening i levnedsmidler. For disse stoffer er der fastsat grænseværdier, og med hensyn til bekæmpelsesmidler generelt er der et særligt godkendelsessystem.

Et specialområde er lægemidlerne, hvor sundhedsstyrelsen ifølge lægemiddeloven kan fastsætte regler om bl.a. mærkning. Sundhedsstyrelsen synes ikke umiddelbart, at det er nogen god idé at mærke de præparater, der indeholder et stof fra listen med kræftfarlige stoffer, når pakningen er bestemt til forbrugerne eller patienterne. Det vil kunne medføre konflikter mellem det, der er nødvendigt i behandlingen, og patientens frygt på grund af mærkningen for eventuelle følger af behandlingen.

Derimod er det selvfølgelig klart, at den ordinerende læge skal afveje fordelene ved en medicinsk behandling med mulige ulemper i form af bivirkninger. Han skal også i fornødent omfang orientere patienten herom.

Som jeg sagde før, er mærkning imidlertid hensigtsmæssig i mange tilfælde. Her er vi i dag bundet af forskellige EF-regler. Forslagsstillerne omtaler i bemærkningerne de forhandlinger, der har været ført i EF-regie, om

mærkning af kræftfremkaldende stoffer. Baggrunden er 1967-direktivet om klassificering, mærkning og etikettering af farlige stoffer og 6. ændring heraf fra 1979.

Herefter skal de stoffer og kun de stoffer, der er optaget på direktivets bilag I, mærkes med den mærkning, der ligeledes er foreskrevet i bilaget. Efter en tilpasning af direktivet i 1983 kan der nu optages stoffer på listen, der skal mærkes med, at de kan fremkalde kræft, og sidste år blev man enig om foreløbig at sætte 22 sådanne stoffer på bilaget. Fra dansk side har vi foreslået 41 stoffer, og der forhandles nu videre om resten. Der er faktisk netop i disse dage møde i Bruxelles om denne sag.

Direktivet er vedtaget efter Romtraktatens artikel 100 og udformet som totalharmoniseringsdirektiv eller maksimumdirektiv. Det bliver det selvfølgelig ved med at være, indtil det bliver lavet om. Det er således ikke rigtigt, når det i bemærkningerne påstås, at landene efter ratificering af Den Europæiske Fælles Akt efter den nye artikel 100 A ikke længere er bundet af sådanne direktiver. Det har jeg for øvrigt også tidligere påpeget, bl.a. i folketingets spørgetid den 19. februar. Men netop her er et tilfælde, hvor regeringen vil presse på for, at direktivet som led i en revision bliver baseret på artikel 100 A. Herefter vil der være muligheder for særforanstaltninger.

Som medlem af EF er vi selvfølgelig bundet af EFs regler og spilleregler, og her kommer Den Europæiske Fælles Akt ind i billedet igen, idet jeg må gå ud fra, at selve traktatfæstelsen af miljø Samarbejdet vil sætte mere skub i forhandlingerne om optagelse af nye stoffer på listen.

I øvrigt har jeg i et brev til miljøkommissær Clinton Davis insisteret på, at forhandlingerne fremskyndes. Desuden har jeg bedt miljøstyrelsen om at fremsende dokumentation for, at yderligere et antal stoffer skal kræftmærkes. Det drejer sig om stoffer, der er på det danske marked i en mængde, der ikke kan betragtes som ubetydelig. I denne forbindelse kan det blive aktuelt at bruge direktivets sikkerhedsklausul, der tillader ensidig national mærkning i akutte situationer. Der vil så efterfølgende blive forhandlet om fælles regler for de pågældende stoffer.

Jeg har lovet miljøudvalget at vende tilbage til sagen med en mere grundig redegørelse